

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΒΩΜΟΥΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΤΟ ΚΑΛΛΟΣ

(ΦΩΤΟΤΥΠΙΑΙ)

Εἰς τὰς τρικυμίας καὶ τὰ νανάγια τοῦ βίου, εἰς τῆς ψυχῆς τὰς βασάνους καὶ εἰς τῆς καρδίας τὰς βιαίας δονήσεις, εἰς τὰ μαῦρα σκότη τοῦ πνεύματος καὶ εἰς τὴν δίψαν τῶν αἰσθημάτων, Σὺ Κάλλος αἰθέριον, ὄρων θεῖον, ἀστροποβολεῖς καὶ ἀνάσσεις καὶ καθιδύνεις καὶ παρηγορεῖς. Εἰς τοὺς ῥοδοσκεπεῖς καὶ ἰασμίνους καὶ δροσέντας βώμους σου, οὐς σφρηγλατεῖ ὁ ἔρωσ καὶ καθαγιάζει ἡ καρδία, δέξου τοὺς εὐλαβεῖς προσκυνητάς, τὰ χεῖλη των δέξου τὰ φλογισμένα ἀπὸ ἀγάπην, τὰ μέτωπά των τὰ σκιασμένα ἀπὸ τὰ νέφη τῆς ἀποθαρόνσεως, ὦ Κάλλος σφρηγυλόν, Κάλλος καθυποτάσσον καὶ ἀνυψοῦν, ἐξευγενίζον, ὦ τερπνὸν τοῦ βίου ἀγλαΐσμα!

«Καλλονή!» Ποῖος εἰς τὸ ἀκουσμα καὶ μόνης τῆς λέξεως δὲν ἀναπνέει εὐρύτερον, δὲν ἀφίεται ἐλευθεριώτερον εἰς τὰς ὄνειροπολήσεις, δὲν ποθεῖ τὸν βίον καὶ δὲν λησμονεῖ τὰς πικρίας!

«Καλλονή!» Δύο, τέσσαρα, ἕξ, ἑπτὰ . . . γράμματα. Ὁχι! Ἐξ, ἑπτὰ, χίλια, ἑκατομμύρια δονήσεις, ῥίγη! Ἡ Καλλονή εἶναι μία Βολταϊκὴ στίλη, ἐξ ἧς ἐκτινάσσεται ὁ σπινθηρὸς συνταράσσων τὴν καρδίαν, ὁ ὑγραίνων τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ μεταγών εἰς ὑπερνεφέλους κόσμους ἰδανισμοῦ. Εἰς τὴν ἐμφάνισιν

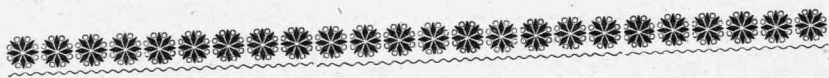

μίας καλλονῆς καὶ ἐπὶ τοῦ χάρτου ἀκόμη τοῦ ψυχροῦ καὶ ἀπαθοῦς, τοῦ ἀνεχομένου τόσα πλαστικά κάλλη μὲ φιλοσοφικὴν καρτερίαν, δὲν θαμβοῦσθε, δὲν χαίρεσθε, δὲν ποθεῖτε, δὲν ἀγαλ-

λιᾶτε, δὲν αἴρεσθε, δὲν μειδιάτε, δὲν ἐντροφᾶτε, δὲν ἐκνευρίζεσθε, δὲν ἐκπλήττεσθε, δὲν βουλιμιᾶτε, δὲν ρεμβάζετε, δὲν ἀποσβολοῦσθε, δὲν ὄνειροπολεῖτε, δὲν σπαράζετε ; Δὲν βλέπετε τὴν γῆν περισσότερον εὐμορφὴν, τὸν οὐρανὸν πλατύτερον, περισσότερον κυανοῦν ; Ἡ μαρμαρυγὴ τοῦ ἀστέρος, ἡ

ἀγνότης τῆς χιόνος, τοῦ ἡλίου τὸ θάλπος, τῆς σελήνης ἡ
γλυκύτης, τῆς θαλάσσης τὸ φωσφόρισμα, τῆς νυκτὸς τὸ μυ-
στήριον, ὅλα αὐτὰ ἀποτυποῦνται ἐναμίλλως εἰς μίαν γυναι-

κείαν καλλονήν. Καὶ οἰκτείρω τοὺς δυσμοίρους ποιητὰς οἱ
ὅποιοι τολμοῦν νὰ ἐξεικονίσουν διὰ στίχων τὰ ἀνυπέροβλατα
αὐτὰ καλλιτεχνήματα καὶ λυποῦμαι τὸν χρωστῆρα τῶν ζωγρά-
φῶν καὶ τῶν γλυπτῶν τὴν σμίλην οἱ ὅποιοι μᾶς δίδουν τὸ

κάλλος, ἀλλὰ ψυχρόν, ἄλαλον, τυφλόν! Κύψατε πρὸ τῆς καλλοῦς ἀφόρητοι ἐγωῖσται, κλείσατε τὰ χεῖλη σκυθρωποὶ φιλόσοφοι. Πρὸ μιᾶς ἀβροσάρκου, λεπτῆς, ζωρᾶς συλφίδος, πρὸ μιᾶς μελανοφθάλμου, ὑψικόρμου, γλυκείας κόρης, πρὸ μιᾶς σπαργώδους καὶ ἀκτινοβόλου καὶ ἀκμαίας καὶ φωταυγοῦς γυναικὸς, λησμονεῖ κανεῖς τὴν σοφίαν τὴν ἀσκητικὴν καὶ λευκότριχα, παραμερίζει τὰς ὀξύτερας ἀκάνθας τοῦ βίου, ἀπαρνεῖται καὶ αὐτὸν τὸν Παράδεισον τῆς μελλούσης ζωῆς.

Καλλονή! Τὸ δέλεαρ τῆς ζωῆς. Θρόνοι χάριν αὐτῆς λακτίζονται, τύχαι ἐθνῶν διακυβεύονται! Μόνη αὐτή, ὑπερτάτη ἀνθρωπίνη δύναμις, ἀκαταγώνιστος, μόνη αὐτὴ μᾶς μεταμορφώνει εἰς ταπεινοὺς σκώληκας ἔρποντας πρὸ τῶν μικκύλων ποδῶν καὶ τῶν σελαγιζουσῶν ἐσθίτων, αἰχμαλώτους τῶν θελγῆτρων, εἴλωτας μιᾶς μεθυστικῆς πνοῆς!

Καλλονή! Αὐτὴ μᾶς κάμνει ποιπτάς, καλλιτέχνας, ἥρωας. Μᾶς ἐξισοῖ πρὸς τὸν Δημιουργόν, μᾶς κάμνει ἀγγέλους· μᾶς ἐξομοεῖ πρὸς τὸν Διάβολον, μᾶς καθιστᾷ τέρατα. Αἱ μεγάλειται ἀντιθέσεις, οἱ πλεον ἀντίξοοι χαρακτῆρες, ἡ ἡδυσπάθεια καὶ τὸ μῖσος, ὀφείλονται εἰς τὸ Κάλλος. Αὐτὸ μᾶς ἐμφυσᾷ τὰ ἀδυσώπητα πάθη τὰς μυσαρωτέρας σκέψεις, βυσσοδομεῖ τὰς τερατωδεστερας ῥαδιουργίας, τὰ ἀγριώτερα ἐγκλήματα, καὶ αὐτὸ πάλιν μᾶς ἀνυψοῖ, μᾶς ἠθικοποιεῖ, μᾶς ἀποθεώνει. Ἡ καλλονὴ ἀφαιρεῖ τὴν σκέψιν, αὐτὴ δωρεῖ τὴν ἐμπνευσιν. Καθιστᾷ μεγαλοφρεῖς. Κατεργάζεται τοὺς παράφρονας. Σπαράσσει. Ἐξαίρει. — Συντρίβει. Ἀνεγείρει — Ἀναγεννᾷ. Κεραυνοῖ. — Αὐτὴ ὁ ἥλιος ὁ σὺντηρῶν τὴν ζωὴν. Αὐτὴ ὁ κεραυνὸς ὁ ἀποτεφρῶν. Σύμμιξις ἐπίφοβος, τυραννική, ἀλλὰ καὶ παρήγορος. Θεότης αἰωνίας θρησκείας, παγκοσμίου, μὲ τοὺς φανατικώτερους λάτρεις. Ἀστήρ, οὐ ἐκάστη μαρμαρυγὴ εἰς στόνος καὶ μία εὐδαιμονία! Ἐν δάκρυ καὶ ἐν μεϊδίᾳ!

Ἐχω ἐμπρὸς μου μίαν ἐξόχως παρθενικὴν μορφήν. Οἱ ὀφθαλμοὶ μεστοὶ ἀθωότητος, τὰ χεῖλη σεμνά· ἡ μία χεὶρ ψαύει τὸ ἀφθονον κύμα τῆς μελανῆς κόμης, ἡ ὁποία περιστέφει τὰς ἀφρώδεις παρειάς, ἐνῶ ἡ ἄλλη χεὶρ ὑποβαστάζει τὸν πλοῦτον τοῦ στήθους. Ποῖα ὄνειρα βλέπουν οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκεῖνοι καὶ ποῖαν ποίησιν ἀξίζουν! Τὴν φαντάζομαι ζῶσαν, μὲ τὸ πῦρ τῶν νεανικῶν τῆς χρόνων, μὲ τὴν φλόγα μυστικοῦ ἔρωτος, διερχομένην πλησίον μου ὡς μίαν δόνησιν ἀέρος. Κατακτοῦν τόσον αἰ καμπύλαι τοῦ σώματος, κατακτᾷ τόσον ἡ μέθη τοῦ στήθους, ὥστε εἶναι ἱκανὴ νὰ σᾶς αἰχμαλωτίσῃ εἰς δεσμὰ χαλκίδινα ἐνῶ δὲν εἶναι ἢ ἐν κύμα χάριτος, εἰς ἀφρὸς

παρθενίας, συνοδευόμενος από μίαν μαύρην . . . . άστραπήν
τῆς μεταξίνης κόμης της . . . .

Ἄλλ' ἰδοὺ καὶ τὸ μυστήριον τοῦ μειδιάματος! Βλέπω τὴν

Ἡὼ τῆς χαρᾶς διαγελῶσαν εἰς τὰ πλαστικώτατα χεῖλη, καὶ
εἰς τοὺς ἐντεταμένους ὀφθαλμοὺς ἄβυσσον διορῶ ἀγάπης.
Μὲ τοὺς πέπλους τοὺς παλλεύκους, τοὺς νυμφικούς, τοὺς
περὶ τὸ μέτωπον χαριέντως ἐλισσομένους, μὲ τὰ χεῖλη δει-
λῶς θέλοντα νὰ διανοιγῶσιν, ὁμοιάζει μὲ λευκὸν ῥόδον τὸ

ὁποῖον φιλεῖ ἡ ἀκτίς, καὶ ἀνοίγει ἐκεῖνο τὰ δροσόλουστα πέ-
ταλά του διὰ νὰ δεχθῇ τὸ φῶς.

Καὶ αὐτὴ ἡ ἄλλη, ἡ μετὰγουσα ἡμᾶς εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἡ

φέρουσα τὴν ἡμισέληνον εἰς τὰ στήθη, ἡ διασώζουσα ὅλην
τὴν θέρμην καὶ τὴν βαθύτητα τοῦ αἰσθήματος τοῦ Ἀνατολι-
κοῦ, ἄλλος τύπος καλλονῆς, ἄλλη παγίς, ἄλλη ἡγεμονίς ὠραι-

ότιτος. Ἐκείνη ἡ σκιὰ τοῦ μετώπου πόσας σκέψεις ἐγκλείει
καὶ πόσην ἀποφασιστικότητα! Τὴν φαντάζομαι εἰς Ἀνατολι-
κὸν δωμάτιον, μὲ τοὺς τοίχους κεκοσμημένους ἀπὸ Περσικοῦς
τάπητας, εἰς ἓν διβάνι, μὲ πανύψηλα γύρω ἀνθοδοχεῖα, μὲ

εἰκόνας ἡδυπαθείας, μὲ καπνίζουσαν καπνοσύριγγα. Ἐνα
ἀχνὸν κναθίσκου καὶ βλέπουσαν, ὧ βλέπουσαν μὲ τὸ διαπε-

ραστικὸν ἐκεῖνο, τὸ βαθύ, τὸ ἀτελεύτητον, τὸ ἐτάζον πνεύματα καὶ καρδίας, τὸ φιλοσοφικὸν καὶ γαλήνιον βλέμμα . . . . .

Ἐννέα ἦσαν αἱ Μοῦσαι ; Ἄλλὰ σὺ Δεκάτη εἶσαι. Εἶσαι ἡ Μοῦσα τῶν ἀνθέων, εἶσαι ἡ Ἄνοιξις . . . Ἄνθος ἄνθη βαστάξεις. Σκόρπισέ τα γύρω, ὅπως σκορπίζεις τὰς ὀφθαλμοβολὰς, τὰ μειδιάματα. Θὰ βλαστήσουν ἀπὸ τὰ ἄνθη σου νέα ἄνθη, ὅπως ἀπὸ κάθε βλέμμα σου γεννᾶται νέος ἔρωσ. Ἄνθη, ἄνθη καλύπτουν τὸ στῆθος σου, τὴν καρδίαν σου, τοὺς κόλπους σου. Τὸ σύμβολον τῆς ζωῆς σου, τῆς καλωσύνης σου. Καὶ πίπτουν τὰ ἄνθη ἐπάνω σου καὶ φιλοῦν τὸ ἀρωματῶδες σῶμά σου, μέσα εἰς τὰ δεσμὰ τὰ μαγικά τοῦ ἀβροσάρκου βραχίονός σου.

Τόπον εἰς τὴν Ἀνθίνην γυναῖκα. Τόπον εἰς τὴν Ἄνοιξιν τῆς ὄνειροπολήσεως καὶ τῆς ἀγάπης.

Εὐτυχῆς ὅστις ἀπὸ τὴν ἀγκάλην τῆς λάβῃ ἐν ἄνθος, ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ἐν βλέμμα, ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς ἐν μειδιάμα. Ἄνθη ! Ρόδα καὶ Χρυσάνθεμα . . .

Τί ζητεῖ αὐτὴ πάλιν μὲ τὸ ἱκετευτικὸν βλέμμα, μὲ τὴν οἰονεὶ συγκατανεύουσαν κλίσιν τῆς κεφαλῆς, μὲ τὸν χαριτωμένον τριχαπτοειδῆ κεκρύφαλον τὸν μέχρι τῆς μελανῆς ὀσφύος προσδενόμενον ; Ποίας σκηνῆς, δράματος ἢ εἰδυλλίου, παίζει πρόσωπον καὶ ἐν τῷ ψυχικῷ κόσμῳ τῶν συναισθημάτων ποία συμπάθεια τὴν περιβάλλει καὶ ποία ἡμερία τὴν ἀγλαίζει ; Ἀνεμίχθη ἄρα γε εἰς τὸν κλύδωνα τῆς ζωῆς, παρεσύρθη ἀπὸ τὰ πάθη καὶ ζητεῖ μετάνοιαν, ἢ δειλὴν τῶρα μόλις εἰσέρχεται εἰς τὸν Ὀκεανὸν τῶν αἰσθημάτων καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς πρώτης ἐντυπώσεως ζητεῖ ἐν ἔρεισμα καὶ εὕρισκει τὴν ἀγάπην ;

— «Καλημέρα !» . . . .

— Καλὴ σου μέρα . . .

Ἴσως ἀπατῶμαι.

Ἄλλ' ἀλλοίμωνον ! Δὲν τὴν ἤκουσα αὐτὴν τὴν «καλημέρα» !

Νομίζεις ὅτι τὴν φράσιν αὐτὴν ἐκστομίζει — συγγνώμην, μελοποιεῖ — ἡ τρελλὴ αὐτὴ Νύμφη, καὶ τί κρῖμα νὰ μὴ τὴν ἀκούω. Διέσπασε μὲ ἐν μειδιάμα — ἤρκει αὐτὸ καὶ μόνον — τὸ χάρτινον παραπέτασμα καὶ εἰσέδυσσε διὰ μέσου αὐτοῦ ἡ χαρῆσσα κεφαλὴ καὶ ὁ χάρτης ὁ δυστυχῆς μὲ ὄλην τὴν κρεοῦργησιν καὶ τὴν καταστροφὴν εἶναι εὐχαριστημένος ! Ἀναγνωρίζει ὅτι εἶναι παντοδύναμος ἡ καλλονή, καὶ ἀντὶ νὰ μεμψιμοιρήσῃ, περισφίγγει εὐγνωμόνως τὸν λάμποντα ἀστέρα τῆς καλλονῆς τῆς καὶ τὸν πλαισιώνει ὡς τὸ ὠραιότερον καὶ φυσικώτερον πλαισίον . .

— Καλημέρα σου, λοιπόν, ὦ ἄγνωστος καλλονή. Μὲ προκαλεῖς καὶ σοῦ ὁμιλῶ. Εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον — συγγνώμην διὰ τὸ διδασκαλικὸν μου ἕφος — ὁ ἄνθρωπος ζῆ διὰ νὰ ἀπολαμβάνη κάτι τι. Σὺ δύνασαι νὰ δικαιολογήσῃς τὴν ὑπαρξιν χι-

λιάδων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι θ' ἀπέθνησκον εὐχαριστημένοι ἤρκει νὰ τοὺς ἐνηγκαλίζεσο, ἀπελευθερουμένη τῶν χαρτίνων δεσμῶν σου. Ἀλλὰ καὶ τώρα οὕτω, πόσας λύπας δὲν καταπραΰνης, πόσας ἀπογοιτεύσεις δὲν ἐκμηδενίζεις. Σὲ ἔχω ἐμ-

πρός μου καὶ σελίδες παρελθόντος ἀνελίσσονται καὶ μορφαὶ γλυκύταται, αἰσθημάτων εἰλικρινῶν ἀναμνήσεις, ἀνίστανται καὶ μὲ περιβάλλουν. Εἰς σὲ ὀφείλω τὸ πανόραμα τῶν καλλονῶν μου, τὴν παρέλασιν τόσων γνωρίμων μορφῶν, αἱ ὁποῖαι μὲ ἐβασάνισαν ἀλλὰ καὶ μὲ ἐγκλύκαναν εἰς τὰ ἔτη τῆς νεότητος, εἰς τὰς ὁποίας ὀφείλω τὰ πρῶτα δάκρυα, ἀλλὰ καὶ τὰς πρῶτας ἐμπνεύσεις, τὴν πρῶτην ἀντίληψιν τοῦ Καλοῦ καὶ τὴν πρῶτην γνωριμίαν τῆς Δυστυχίας. Μαζὺ τῶν περιεπλανήθην εἰς τὰ ἄδυτα τῆς καρδίας καὶ εἶδα ἐκεῖ μέσα Παραδείσους καὶ Κολάσεις, ἄνθη καὶ ὄφεις, ἥλιον καὶ νέφη. Μαζὺ τῶν ἐκλυδωνίσθην εἰς τὸ αἰωνίως ταραχώδες πέλαγος τῆς Κοινωνίας. Χάριν αὐτῶν εἰς τὰ βέλη ἐξετέθην τῶν φίλων, εἰς τὰς παγίδας ἐνέπεσα τῶν ἐχθρῶν . . . Μαζὺ τῶν ἐγνώρισα τὸν κόσμον τῶν αἰσθημάτων καὶ τὸν ἔψαλα τὴν μίαν ἡμέραν καὶ τὸν κατηράσθην τὴν ἄλλην. Ἡ καλλονή των, ἄλλων εὐχρωμος καὶ ἀνειμένη, ἄλλων ὠχρὰ καὶ λιπόθυμος, ἀνθος ἄλλοτε, ὄριμος νῦν, ἐπιδεικτικὴ καὶ ψευδής, μετρίσθρων καὶ εἰλικρινής, μία ἀποθέσις σήμερον τῆς καρδίας μου, μία καταβαράθρωσις τῶν ἐλπίδων μου αὔριον . . . Μαζὺ ἐβλέπομεν, καὶ ὅμως ὑπῆρξαν καὶ αἱ προδῶσασαι. Μαζὺ ἠσθανόμεθα καὶ ὅμως δὲν ἐβλέπομεν μαζύ . . . Ἄλλαι πάλιν συννηξήθησαν μαζύ μου, καὶ ἀπετέλεσαν ἐν ἐγώ. Καὶ ποῦ μαζύ των δὲν μετέβην ! . . . Παρέστην παρὰ τὰς νυμφικὰς λαμπάδας ἄλλων καὶ τῆς λεμονέας τὰ ἄνθη ἀντίκρουσα εἰς τὰ συσπώμενα μέτωπά των καὶ ἄλλων τὰ ἀνθοφόρα ἠγγισα φέρετρα καὶ τοῦ χρώματος τοῦ ἐπιρῶιπτομένου ἤκουσα τὴν βροντήν. Εἰς τὰς πανηγύρεις καὶ εἰς τὰς τρώγλας, παντοῦ συνήντησα μίαν καλλονήν.

Καὶ ὅλας αὐτὰς τὰς γοργὰς ἀναμνήσεις σὺ ἀνακαλεῖς ἐν τῇ μνήμῃ μου, διότι εἶσαι καλλονὴ ἄμεμπτος καὶ ὅλαι αὐταὶ εἶχον κἄτι τὸ ὁποῖον νὰ σοῦ ὁμοιάζῃ. Ἄλλη εἶχε τοὺς παιγνιώδεις ὀφθαλμούς σου, ἄλλη τὰ χεῖρά σου. Ἡ χάρις σὲ ἐπικοσμεῖ καὶ καλλονὴ ἄνευ χάριτος, χάρτης εἶναι ἄνευ εἰκόνας, εἰκὼν ἄνευ πλαισίου.

Καλημέρα σου λοιπὸν καὶ μὲ συγχωρεῖς διότι ἐτάραξα τὸ μείδιμά σου μὲ ἓνα ἀτελείωτον κόσμον συμμιγῶν αἰσθημάτων.

Γέλα, πονηρά, ἔαρ τῆς ζωῆς γέλα. Ὅπως τὸ ῥόδον, ἄφροντι, διαχύνει γύρω του, χωρὶς καμμίαν προτίμησιν, τὸ μῦρόν του καὶ διανοίγει δι' ὅλους δροσόλουστα τὰ γλυκύχρωμα πέταλά του, ὅπως ἡ ἀνδῶν δι' ὅλους τονίζει ἀμέριμνος ἐπάνω εἰς τὰ πυκνὰ φυλλώματα ὕμνον εἰς τὴν ἁρμονίαν τοῦ κόσμου, καὶ σὺ ὦ δεσμῶτις τοῦ χάρτου—οἴμοι! τοῦ χάρτου μόνον—καὶ σὺ ἄνθος καὶ ἀνδῶν ἐν τῷ κήπῳ τῆς ζωῆς, φεῦγε τὰ νέφη τῆς

μελαγχολίας, σύντριψον τὰς ἀλύσεις τοῦ πόνου καὶ γέλα ᾧ εὐνοουμένη τῆς Εὐτυχίας, τῆς Ἀγάπης ἐρασμία σύντροφος, τῶν τερπνῶν ὀνείρων γόησσα φίλη. Τὰ ἄνθη τῆς εὐδαιμονίας σὲ στέφουσι, τοῦ κάλλους ἢ γλυκεῖα χάρις σὲ συντηρεῖ, τοῦ ὀνείρου τὸ θέλητρον σὲ βαυκαλίζει. Γέλα λοιπόν! Εἰς τὴν ζωὴν εὐτυχεῖς οἱ δυνάμενοι νὰ γελοῦν. Ποῦ ἄλλοῦ θὰ γελάσῃ κανεὶς παρὰ εἰς τὴν γῆν!

Καὶ βλέπω ὅλας αὐτὰς τὰς καλλονὰς καὶ κάμνω μίαν σκέψιν. Τί θὰ ἦτο ὁ κόσμος ἂν ἔλειπαν αὐταί. Καὶ θαυμάζω τὴν σοφίαν τοῦ Δημιουργοῦ καὶ τονίζω ὕμνον εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ ἀνδρὸς εἰς ἣν ὀφείλομεν ἐν τοιοῦτον καλλιτέχνημα καὶ καλῶ τοὺς ἀναγνώστας τῆς «**Ποικίλης Στοᾶς**» εἰς ἐν βωβὸν προσκύνημα πρὸ τοῦ αἰωνίου, τοῦ ἀθανάτου **Κάλλους!**

27 Νοεμβρίου 1900

Ο ΦΥΛΑΞ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ

Εταν ὁ γέρον ἀπόμαχος προσελήφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κήπου ὡς φύλαξ, ὁ ἰδιοκτήτης, ἄνθρωπος σοβαρὸς τὴν ὄψιν καὶ χαλύβδινος τὰ αἰσθήματα, τοῦ εἶπε:

— Πρόσεξε καλά! Εἰς τὸ περιβόλι μου δὲν θέλω νὰ μπαίνουν ἔξένοι ἄνθρωποι· δὲν θέλω νὰ μοῦ ταραττή κανεὶς τὴν ἡσυχίαν. Καὶ ἔκαμεν ἐν κίνημα, τὸ ὁποῖον ἐνέφαιεν ὅτι ἐὰν δὲν ἐτηρεῖτο ἢ διαταγῇ του, ἄσχημα θὰ τὴν εἶχε ὁ γέρον-Θύμιος.

Ἡ ἀπειλὴ αὕτη τῶρα μόλις, ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνας, ἀνησύχησε τὸν γέροντα ἀπόμαχον. Τόσον καιρὸν κανεὶς δὲν τοῦ ἐτάραξε τὴν ἡσυχίαν. Ἐπὶ τρεῖς μῆνας αἱ πάροδοι τοῦ κήπου ἐδέχοντο μόνον τοῦ κηπουροῦ τὰς σταγόνας.

Τὰ ἄνθη μὲ τὰ ζωηρότερα χρώματα ἐρωτοτρόπου ἀκίνητα εἰς τὰς φιλοπαίγμονας ἰδιοτροπίας τοῦ ἡλίου, κρυπτομένου ὀπισθεν τῶν ὑψηλῶν δένδρων καὶ οἱ ἄνεμοι ἐφλυάρου, ἐνῶ ὁ γέρον ἀπόμαχος πλησίον τοῦ λευκοῦ φυλακείου του, μὲ παρθένον τὴν χιόνα τῶν ἐτῶν ἐκάθητο ἡσυχᾶ, καπνίζων κἀνὲν σιγάρον ἢ προσβλέπων εἰς τὴν κίνησιν τῆς ὁδοῦ, ἧτις ἀπετέλει τὸν περὶπατον τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας.

Καὶ θὰ ἐπερνοῦσε πολλοὺς μῆνας ἀκόμη οὕτω, ἐὰν μίαν ἐσπέραν τῆς ἀνοίξεως δὲν ἔβλεπε μίαν ἀπαλὴν σιλουέταν διαγραφομένην εἰς τὸ βάθος μιᾶς ἀναδενδράδος: Εἶδε πτυχὰς μιᾶς ἐσθῆτος, εἶδε μίαν σκιὰν ἐπιμήκη, ἐλαφράν, χαρίεσαν, ἀλλάσσοσαν σχῆμα ἀνά μέσον τῶν φύλλων καὶ τῆς δροσολούμου παρόδου. Ἦκουσε εἶτα ψίθυρον ὅμοιον μὲ τὸν ψίθυρον τῶν φύλλων κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἡ γεροντικὴ του ἀκοὴ τὸν ἤπατα.